

Sygn. akt II W 3/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Lewandowska

protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Adamowicz

przy udziale oskarżyciela publicznego za KMP S. D. J.

po rozpoznaniu wniosku o ukaranie przeciwko **W. K.** – synowi E. i B. , urodz. (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 3 grudnia 2020 roku około godziny 17:30 w S. na ul. (...) nie podporządkował się poleceniom wynikającym z Rozporządzenia Rady Ministrów obowiązującym w czasie epidemii koronawirusa w przestrzeni publicznej poprzez niezakrywanie ust i nosa,

tj. o czyn z art. 116§1a k.w.

2. w dniu 17 stycznia 2021 roku około godziny 16:05 w S. na ulicy (...) na terenie hali (...) nie podporządkował się poleceniom wynikającym z Rozporządzenia Rady Ministrów obowiązującym w czasie epidemii koronawirusa w przestrzeni publicznej poprzez niezakrywanie ust i nosa. W tym samym miejscu i czasie podczas interwencji funkcjonariuszy Policji używał słów wulgarnych w miejscu publicznym,

tj. o czyny z art. 116 § 1a kw oraz art. 141 kw

orzeka

I. Obwinionego **W. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu we wnioskach o ukaranie czynów i za to przy zastosowaniu art.9 §2 kw na podstawie art. 116§1a kw, art. 24§1 i 3 k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 600 (sześćset złotych);

II. na podstawie art. 119 §1 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpz zwalnia obwinionego od kosztów procesu, przejmując je na Skarb Państwa

Sygn. akt II W 3/21

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

3 grudnia 2020 r. ok. godz. 17:00 obwiniony W. K. przebywał w S. na ul. (...) Poruszając się ww. (...) nie stosował się do obowiązku zakrywania ust i nosa. W tym czasie, w rejonie, w którym przebywał obwiniony znajdowało się bardzo wielu spacerowiczów.

dowód : zeznania świadka M. S. (1) k. 3v-4, 54-55; zeznania świadka K. B. k. 5v-6, 54; wyjaśnienia obwinionego k. 53

W tym samym czasie służbę patrolową w rejonie ul. (...) w S. pełnili funkcjonariusze Policji K. B. i M. S. (1). Widząc obwinionego nie stosującego się do nakazu zakrywania ust i nosa podeszli do niego i poprosili, aby stosował się

do obowiązujących przepisów. Obwiniony oświadczył, że nie zamierza stosować się do obowiązujących nakazów. W zaistniałej sytuacji Policjanci poinformowali obwinionego u o ukaraniu go mandatem karnym za popełnione wykroczenie. Obwiniony odmówił przyjęcia proponowanego mandatu. Nadal nie stosował się również do nakazu zasłaniania ust i nosa. Nie przedstawił również żadnego zaświadczenia uzasadniającego zwolnienie go z obowiązku zakrywania ust i nosa.

dowód: zeznania świadka M. S. (1) k. 3v-4, 54-55; zeznania świadka K. B. k. 5v-6, 54; wyjaśnienia obwinionego k. 53

17 stycznia 2021 r. obwiniony W. K. przebywał na ul. (...) w S.. Ponownie nie stosował się do nakazu zasłaniania ust i nosa pozostając w pobliżu innych osób.

dowód: zeznania świadka M. P. k. 3v-4 akt o sygn. II W 64/21; wyjaśnienia obwinionego k. 53

Widząc obwinionego nie stosującego się do obowiązujących nakazów pełniący służbę patrolową funkcjonariusz Policji M. P. podszedł do obwinionego celem wylegitymowania.

dowód: zeznania świadka M. P. k. 3v-4 akt o sygn. II W 64/21

Widząc policjanta obwiniony zaczął się oddalać. Ostatecznie jednak został wylegitymowany przez funkcjonariuszy. W trakcie interwencji zachowywał się w sposób arogancki i lekceważący. Przeklinał i używał słów wulgarnych, nie zważając na to, że znajduje się w miejscu publicznym. Oświadczył też, że polecenia policjantów nakazujące mu zasłanianie ust i nosa są oderwane od rzeczywistości i dlatego nie zamierza się do nich stosować.

dowód: zeznania świadka M. P. k. 3v-4 akt o sygn. II W 64/21

Obwiniony W. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Odnośnie zdarzenia w dniu 3 grudnia 2020 wyjaśnił, że miał na twarz szalik. Oświadczył, że jest alergikiem i dlatego w chwili zdarzeń nie miał na twarzy maseczki. Zaprzeczył, aby w czasie interwencji zachowywał się arogancko i lekceważąco ora używał słów wulgarnych.

vide : wyjaśnienia obwinionego k. 53

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków M. S. (1), K. B., M. P., a także w oparciu o pozostałe dokumenty zgromadzone w toku postępowania.

W świetle zebranego w sprawie i ujawnionego materiału dowodowego wina obwinionego W. K. oraz okoliczności popełnienia czynów zarzucanych mu we wnioskach o ukaranie nie budzą – w ocenie Sądu – żadnych wątpliwości.

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne jedynie co do faktu, że w dniach 3 grudnia 2020 r. oraz 17 stycznia 2021 r. przebywał w S. w miejscach wskazanych we wniosku o ukaranie. Powyższe koreluje bowiem z odnośną częścią zeznań świadków M. S. (1), K. B. i M. P.. Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których wskazywał, że w czasie zdarzenia w dniu 3 grudnia 2020 r. i 17 stycznia 2021 r. miał szalik zasłaniający usta i nos. Powyższe twierdzenia obwinionego pozostają bowiem w sprzeczności z relacją świadków M. S. (1) i K. B., którzy wskazywali, że podczas pobytu na ul. (...) w S. obwiniony nie stosował się do nakazu zasłaniania ust i nosa. Świadek M. S. (1) potwierdziła wprawdzie, że obwiniony miał szalik, znajdował się on jednak na jego szyi, a nie na twarzy. Podobnie odnośnie zdarzenia z 17 stycznia 2021 r. świadek M. P. potwierdził, że obwiniony miał na szyi chustę ale nie chciał nią zasłonić nosa i ust. Świadek jednoznacznie też wskazał wulgaryzmu z jakimi obwiniony komentował działania funkcjonariuszy. Za niemiarodajne Sąd uznał także te wskazania obwinionego, w których wskazywał, że nie był arogancki i lekceważący albowiem powyższe pozostaje w sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy podejmujących obie interwencje. W konsekwencji w tym zakresie wyjaśnieniom obwinionego Sąd odmówił wiary uznając je za przyjętą linię obrony.

Zeznania świadków M. S. (1), K. B. i M. P. Sąd uznał za wiarygodne w całości. Na ich podstawie ustalił przebieg zdarzenia objętego wnioskami o ukaranie i towarzyszące im okoliczności. Zeznania świadków były spójne, rzeczowe i logiczne, nadto spójne z wyjaśnieniami obwinionego, co do faktu braku zasłaniania ust i nosa w czasie interwencji w dniu 17 stycznia 2021 r. oraz przebywania na ul. (...) w S. w dniu 3 grudnia 2020 r. Z powyższych względów, złożone przez nich zeznania Sąd uznał za całkowicie wiarygodne.

Sąd dał również wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności. Dokumenty te zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, nie były nadto przez żadną ze stron kwestionowane w toku postępowania. Nie budzą także wątpliwości, co do swojej autentyczności, a treść, co do rzetelności i prawdziwości. W związku z tym Sąd przyjął je za jedną z podstaw rozstrzygnięcia.

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd uznał obwinionego W. K. winnym popełnienia czynów wskazanych we wnioskach o wyczerpujących znamiona wykroczeń z art. 116 § 1 a k.w. i art.141 k.w.

W myśl art. 116 § 1 a k.w. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto nie przestrzega zakazów, nakazów, ograniczeń lub obowiązków określonych w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. W myśl art. 46 b pkt 13 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia nakaz zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu. Nakaz powyższy został ustanowiony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii. Zgodnie bowiem z treścią art. 27 do dnia 28 lutego 2021 r. nakazano zakrywanie ust i nosa, przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego m. in. na drogach i placach, na terenie cmentarzy, promenad, bulwarów, miejsc postoju pojazdów, parkingów leśnych. Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej wprowadzono stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w inkryminowanym czasie tj. w dniach 3 grudnia 2020 r. oraz 17 stycznia 2021 r. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej obowiązywał stan epidemii. W związku z jego wprowadzeniem, w oparciu o powołane wyżej regulacje prawne wprowadzono m.in. obowiązek zasłaniania ust i nosa m.in. na drogach i placach, na terenie cmentarzy, promenad i bulwarów. Obwiniony przebywając w S., na ulicach (...) oraz (...)nie stosował się do obowiązujących nakazów i nie zasłaniał ust oraz nosa, co bezsprzecznie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań funkcjonariuszy podejmujących interwencję. Wbrew swym twierdzeniom obwiniony nie był zwolniony z obowiązku zasłaniania ust i nosa. Nie przedstawił na tę okoliczność żadnego dokumentu potwierdzającego wyłączenie go z ww. obowiązku. Bezsprzecznie zatem swym działaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 116 § 1a k..

Nie budzi też wątpliwości, iż obwiniony dopuścił się swoim zachowaniem czynu z art.,,141 kw. Używał podczas interwencji słów wulgarnych, znajdując się w miejscu publicznym – na terenie hali (...) w S..

W związku z powyższymi ustaleniami Sąd uznał winę obwinionego W. K. co wszystkich zarzucanych mu we wnioskach o ukaranie czynów, i stosując przepis art.9 §2 kw na podstawie art. 116 § 1a k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 zł.

Na niekorzyść obwinionego Sąd poczytał znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu oraz lekceważący stosunek obwinionego do obowiązujących nakazów. Fakt dwukrotnego popełnienia przez obwinionego tego samego czynu Sąd uznał za dodatkową okoliczność obciążającą. Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących w stosunku do obwinionego, który czynów swych dopuścił się w sposób umyślny, niejako premedytacją. Sąd uznał, że tak wymierzona kara spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec obwinionego oraz potrzeby w zakresie

kształtowania świadomości społecznej. Zdaniem Sądu, kara grzywny w wysokości 600 złotych spełni w stosunku do obwinionego swoje zadania i z pewnością nie będzie zbyt wygórowana.

Mając na względzie sytuację majątkową obwinionego, a w szczególności brak majątku i dochodów, Sąd zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa stosownie do dyspozycji art. 624 § 1 kpk.